

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ροβέρτος Βιάν, ένας νέος συγγραφέας, ο οποίος έχει αναλάβει το ξελαρνετικό ταλέντο του στη θρησκεία και ζητά τον επαγγελματικό περιβάλλον μιας μικρής πόλεως, γνωρίζει μια όραση νέα, την 'Ισαβέλλα, ή οποία μόλις έχει φτάσει με τους γονείς της από το Παρίσι. Η 'Ισαβέλλα, εκτός της ωμορφιάς της, έχει βαθεία καλλιέργημένο πνεύμα, πράγμα που κάνει εξαιρετική εντύπωση στο Ροβέρτο. Μα άμεσα σχεδόν έρχεται σε διαφωνία μαζί της, γιατί η 'Ισαβέλλα έχει ελεύθερες αντιλήψεις στο ζήτημα της θρησκείας. Σιγά-σιγά όμως κινείται να τον τραβήξει με ακατάληκτη έλξη προς αυτήν, στην οποία δεν μπορεί ν' αντισταλάσει. Το ίδιο συμβαίνει συγχρόνως και με την 'Ισαβέλλα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναι! Ναι! είπε η 'Ισαβέλλα. Έλατε μιά άπ' αυτές τις η-μέρες. Όλα τ' απογεύματα βρίσκομαι στο σπίτι... Έξ' άλλου, βγαίνο ελάχιστα... Όταν έχετε μερικές στιγμές ελεύθερες, έ-λατε να κάνουμε μουσική μαζί... Το βιολί μου θέλει κάποιον να το άκουμπιάρη...

—Δέν είμαι καλός πιανίστας, δεσποίνις... άπάντησε ο Ροβέρ-τος.

—Δέν σας πιστεύω... Πρέπει να είστε καλλιτέχνης σε όλα... Έλατε λοιπόν να σάς κρίνω καμιά μέρα ως μουσικό.

—Έπειδη ό ήλιος τή στενογορούσε, τραχήθηκε κάτω άπ' τούς έτοιμόδροπους πυλώνες του μοναστηριού. Τό κεφάλι της τώρα βρισκόταν στη σκιά και τό πρόσωπό της, γιατί πάει μια διάφανη λευκότητα...

—Ξέρετε τήν ιστορία τών μοναχών, που έζησαν άλλότε σ' αυ-τά τά έρείπια;... Θά ήθελα πολύ να μου τή διηγηθείτε, κύριε. Ναι, ό Ροβέρτος ήξερε όλη τήν ιστορία τής μονής του 'Α-γίου 'Ιωάννου.

Και τή διηγήθηκε στην 'Ισαβέλλα σάν ποιητής... Τής μίλησε για τίς άρετές τών μοναχών, για τίς ηςτητές τους και για τά έργα τους. Μιλούσε μ' ένθουσιασμό και μέ όερμη, τήν όποια προκαλούσαν τά όρασια εκείνας μάτια, που ήσαν στυλωμένα έ-πάνω του. Συγχρόνως έλεγε μέσα του : «Ω! να μπορούσα να τήν κώνω να καταλάβη όλη τήν ωμορφιά τίς θρησκείας!...»

Τό φώς έφευγε σιγά-σιγά κι' ή σκιά άπλώνονταν παντού. Τό μωθ' όφορμα τής 'Ισαβέλλας κάτ' άπ' τίς τελευταίες άχτίνες του ήλιου, έπαιρνε άπο-χρώσεις λουλουδιών. Η ζωή έπαλλε στο πρόσωπό της, στα χείλη της, στα μάτια της. Κι' ο Ροβέρτος έννοιωσε καθώς τήν κύτταζε κάτι σάν ζάλη, σάν μέθη...

—Μου άρέσει να σάς άκούω, του είπε με τή γλυκειά της φωνή. Μου κάνετε κα-λό...

Και μιά σκιά μελαγχολίας θόλωσε τό βλέμμα της, καθώς έπρόσθεσε :

—Δέν είμαι καθόλου συνησιμένη να μου μιλούν για τέτοια ζητήματα. Στο Παρίσι πολλές κόσμος με περισιόχιζε... μα όλοι αύτοί οι νέοι είνε τόσο άσημαντοί ή τόσο τολημοροί... Δέν άκούσα άπ' αυτούς τίποτε σοβαρό, τίποτε που ν' άνομήνουν τήν καρ-διά... Έσείς, αντίθετως, μου άποκαλύπτε-τε μαγευτικούς όρίζοντες... Είστε μιά με-γάλη ψυχή.

Ο Ροβέρτος άνατρίχιασε άπό χαρά και συγκίνηση.

—Πώς, δεσποίνις, είπε, είχα τήν ευτυχία να σάς συγκινήσω ;

—Η 'Ισαβέλλα του ξανάπε με σοβαρό-τητα :

—Μου κάνετε μεγάλο καλό!...

Τό φώς είχε γίνει τώρα τριανταφυλλένιο σάν αυγινό. Η 'Ισαβέλλα έπρόσθεσε με σιγανή φωνή στον ίδιο σοβαρό τόνο :

—Θά ήθελα να μου μιλούν συχνά έτσι...

Στάθηκε και φάνηκε σάν να διατάζει. Τά μάτια της ήπραν μιά χαιδευτική γλυκού-τητα :

—'Αν θέλατε, του είψε, να κουβεντιά-ζαμε καμιά φορά έτσι; Θά έπιθυμούσα

πολύ να γνωρίσω τήν πίστι σας... Έχω μιά ένστικτική έμπιστο-σύνη σε σας.

—Δεσποίνις, τής είπε όρμητικά ο Ροβέρτος, θά ήμουν ευθυ-χής άν μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος και ν'α σας μήσω στις θρησκευτικές πεποιθήσεις μου...

—'Ε, τότε, νάρχόσαστε στο «Σπίτι με τίς Πασχαλιές» κάθε φορά που μπορείτε. Θά κάνουμε μουσική και θά κουβεντιάζου-με Έπειτα, μπορούμε να συναντώμεθα κι' έδώ και να μιλήσο-με γιά τή θρησκεία που τόσο αγαπάτε... Θά έμαστα τόσο ήλαχοι σ' αυτά τά έρείπια!

—Θά κάνω ό,τι μπορώ... και σας ευχαριστώ για τήν έμπιστο-σύνη σας...

—Ω! είνε πολύ φυσική, σας βεβαιώνω!... Και χαμογέλασε γλυκά Έπειτα άνορθώθηκε με μιά ναχε-λική χάρη.

—Είνε ώρα για να γυρίσω στο «Σπίτι με τίς Πασχαλιές», εί-πε. Έσείς δά μένετε :

—Όχι, γιατί ή ώρα θά κοντεύη έφτά.

—'Αλήθεια... Και πάλι με συγχωρείτε που σας άνησούησα.

Ο Ροβέρτος διαμαρτυρήθηκε ζώηφα. Τά μάτια του είχαν μιά λάμψη νεότητος κι' ειλικρινείας, καθώς μιλούσε. Κι' ή 'Ι-σαβέλλα χαμογέλουσε, καθώς του άπάντησε :

—Είστε πολύ καλός που μου τό λέτε αυτό... Θά προσπαθώ να μη σάς στενοχωρώ, όταν θάρχόσαστε στο «Σπίτι με τίς Πα-σχαλιές».

Έκανε μερικά βήματα, με τό σκοπό να πάρη τό καπέλλο της, που τό είχε αφήσει κάτω. Μα ο Ροβέρτος τήν πρόλαβε και τής τό έδωσε. Τότε εκείνη του είπε πορτοχαρα, πιάνοντας του τά χέρια :

—Ζώ έδώ, όπως στην έξοχή! Πόσο γοητευτική είνε αύτή ή έ-λευθερία!

Τό τριανταφυλλένιο φώς τής δύσεως τήν έτύλιγε. Τά μαλλιά της φανόντουσαν τώρα σάν καμωμένα άπό καθαρό χρυσάφι και ό λαϊμός της, φωτισμένος άπό τίς τε-λευταίες άχτίνες, είχε τή γλυκειά λευκό-τητα τών πετάλων τών κρίνων. Άργά σή-κασε τό χέρι της, για να φορέση τό ψάβινο καπέλλο της, που έριξε μιά σκιά στο χα-μογελαστό πρόσωπό της. Ο Ροβέρτος σκέφτηκε : «Τί όρασία που τής πάει αύτό τό καπέλλο!»

Η 'Ισαβέλλα κατόπιν έσκυψε για να πάρη τό λεύκωμα με τά σκίτσα της, που τό είχε άποθέσει έπάνω σε μιά πέτρα... Και είψε με τόν ίδιο ευθύμο τόνο :

—Αυτό τό σκίτσο θά είνε μιά άνάμνηση τής συναντήσεώς μας... Λατρεύω αύτά τά έρείπια... Θά ξαναρχώμαι έδώ συχνά...

Έριξε μιά παρατεταμένη ματιά γύρω της. Μέ τόν σιγαλό και χαμηλό, ψιθύρο :

—Πόσο είνε όρασια δικά έδώ!... Πόσο ή ώρα αύτή είνε θεία!...

Τά χείλη της τρεμούλιασαν... Μιά ζωή φλογερή έμψύχωνε τό βλέμμα της, κι' έ-κανε να κυκλοφορή καθαρό αίμα κάτω άπ' τή διάφανη έπιδερμίδα της. «Όλη ή λάμψη του θραυτού τήν περιέβαλε σάν φω-τοστέφανος θριάμβου. Η συναρπαστική λάμψη τών ματιών της ζώηρευε κάτω άπ' τόν ίσκιό του ψάβινου καπέλλου της. Ο Ροβέρτος, κυτάζοντάς τήν, έννοιωσε μιά γλυκειά ταραχή να τόν πλημμυρίζη. Τού φανόνταν πώς μιά πνοή φλογερή περνούσε άπ' αύτόν και πώς μιά δίψα άγνωστη ελ-χωρούσε στην καρδιά του.

—Ναι, όλα είνε όρασια! είπε μ' ένθουσι-ασμό. Όλα τά έργα του Θεού είν' ό-ραία...

—Είνε ώρα για να γυρίσω στο «Σπίτι με τίς Πασχαλιές»!... είψε ή 'Ισαβέλλα.

